

Barcza Katalin: A kapu – részlet

Fülledt, lustán nyújtózó délelőtt borította be a falut és a rétet. [...]

Néhány fiú hason feküdt a fűvön, s azon töprengett, mihez lehetne kezdeni ezzel az álmosan induló nappal.

Ma unalmasnak tündek régi, jól bevált játékaik, s még a versenyek sem vonzották őket.

– Menjünk föl a Köveshegyre! – találta ki Igor, egy erős, szőke fiú, akinek tündöklően kék szemei mindig vidáman néztek mindenkire.

A pöttömnyi fiú – akit mindenki csak Micóknak hívott –, aznap is hatalmas szakadásokkal ékesített zöld rövidnadrágját viselte, nyugósen tépkedni kezdte a fűvet.

– Hogyan! Ilyen nagy hőségben az embert meg is üti a guta!

Micók talán még soha életében nem értett egyet senkivel.

– A fák közt nem lesz nagy a hőség – felelte Igor, s többen bólintottak.

– Nem. Ott tényleg nem lesz.

Én magam nem szóltam, csak figyeltem őket. Mióta mindenkinek megtanultam a nevét, sokkal érdekesebb volt köztük lenni.

Senkit nem lepett meg, hogy ismét Kálmán volt az, aki döntött.

– Ha valaki maradni akar, hát maradjon – állt föl a fűből. – Én mindenesetre benne vagyok. Ki jön még?

Micók volt az első, aki fölpattant, és odaállt mellé. Ettől hangosan fölnevettem. Én is kikecmeregtem a fűből, s beálltam a Kálmán mellett gyülekező egyre népesebb társaságba.

– Te?! – visított föl erre Anna, egy tömzsi, harsány kislány, s maszatos mutatóját rám szögezte. – Te ne gyere, csak bajunk lesz veled!

Kálmán azonnal ott termett, csillapítólag tette Anna vállára a kezét, mely most különösképpen súlyosnak és nagynak látszott.

[...]

Igor mellém lépett, és bátorítón rám vigyorgott.

– Akkor indulás!

– Nem úgy van az! – emelte föl szavát Kálmán. – Hazafutunk, hozunk enni- és innivalót és szólunk, hogy este előtt ne várjanak haza. Fél óra múlva itt találkozunk. Futás!